

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

8 sönd. efter tref

”Andlig klarsyn”

Ords 7:1-3

1 Kor 3:10-15

Matt 7:22-29

Ps: 11:1-3, 715, 293, 231

”Lyssna till honom!” Det var de orden som vi fick höra förra söndagen, på Kristi förklarings dag. Rösten från molnet uppmanade lärjungarna att lyssna till Jesus. De skulle lyssna på honom på samma sätt om de som trogna judar lyssnat på lagen och profeterna.

Dagens evangelium börjar med några som inte lyssnat på Jesus. ”På den dagen skall många säga till mig: ”Herre, Herre, har vi inte profeterat i ditt namn och drivit ut demoner i ditt namn och gjort många underverk i ditt namn?” Ändå fick alltså dessa höra: ”Jag känner er inte”. De hade handlat utan att först lyssna på Jesus, utan att ha en relation till honom. De hade utfört en mängd goda saker i Jesus namn men fick alltså höra: ”Försvinn ni onskans hantlangare”.

Det är en chockerande tankeställare för oss, det finns och har väl alltid funnits bland människor en vilja att framstå som god. Det finns många som verkligen anstränger sig att göra gott, som utför mycket i det godas namn men som ändå riskerar att få höra att de är onskans hantlangare.

En fråga som vi behöver fråga oss i det sammanhanget är om viljan att *framstå* som god är större än att verkligen *vara* god. De här människorna kallade alltså Jesus för ”Herre”. Ja, men det räcker inte att *säga* att Jesus är Herre, han måste också *vara* det. På riktigt. Då måste hela mitt liv involveras, att känna Jesus är mer kopplat till hjärtat än förståndet.

Jesus verkar inte förneka att de hade utfört allt de här som de påstod att de gjort: gjort underverk och profeterat. Det var säkert stora, spektakulära handlingar men Jesus verkade inte vara imponerad. Vad fattades, vad var problemet? Ja, de hade inte först lyssnat på Jesus, de levde inte i en relation till honom. De kände honom inte. Och därmed kände inte han dem.

På den yttersta dagen går det inte att hänvisa till vad man själv har gjort, inte ens om det handlar om under och kraftgärningar i Jesu namn. Det viktiga är inte vad *vi* har gjort för *honom*, utan vad *han* har gjort för *oss*. På den dagen finns det bara en grund som håller: Kristus själv.

Och då går vi över till de båda husbyggarna. Vad är det för skillnad på dem? Eller vi kanske ska börja med likheterna! De båda husbyggarna är bägge kristna. Båda är medlemmar i den synliga kyrkan. Vi kan inte se skillnad på dem, det som skiljer finns ju inte ovan mark, utan grunden det som hela bygget vilar på. Och det är först när livet kraschar som det blir uppenbart hur det verkligen står till.

Många gånger kritiserade Jesus den tidens religiösa ledare för att bara bry sig om det som syns, det som finns ovan mark, om man säger så. Har du bara följt alla yttre regler var allt i sin ordning. Om du vet hur du ska föra dig och kan de rätta koderna i ditt sammanhang så att du passar in.

Men Jesus säger att vi måste börja med grunden, det är det viktigaste. När vi bygger våra livsbyggen så försök inte bygga på egen hand. Låt Jesus vara byggmästaren, lyssna på honom, bygg efter hans ritningar.

Två nyckelord som Jesus ger oss är: ”höra och göra”. ”Den som hör dessa mina ord och handlar efter dem, han är som en klok byggmästare.”

Ja, att bara lyssna men sen inte bry sig om vad som sägs, det är det inte stor mening med. Om en byggmästare noggrant läser ritningarna men sen ändå bygger efter eget huvud, då kunde man lika gärna ha struntat i ritningarna från början. Jesus ord får inte stanna i hjärnan, det får inte bli enbart teori. Det måste bli praktik också, något som angår hela min varelse. Guds ord ska inte arkiveras, de ska användas.

Människor som går i kloster brukar ofta trycka på den regelbundna ordningen av bön och gudstjänst, varvat med arbete och tjänst. Ora et labor, bed och arbeta. Är jag trogen ordningen så bildar den ett mönster för mitt liv som bär mig genom de häftigaste stormar. Vi som lever utanför klostermurarna får ta del av denna visdom även om vi måste kompromissa med andra saker. Men om du bevarar ordningen så bevarar ordningen dig.

Och allt börjar med hörandet, att lyssna till Jesus, som evangeliet avslutas: ”Jesus undervisade med makt och myndighet och inte som de skriftlärda.”

Vad då för makt? Handlar det om som när ett fientligt land i förhandlingar sätter vapenmakt bakom orden för att tvinga fram en fredlig lösning som passar dem. Kriminella MC-ligor som Hells Angels har genom året byggt upp ett sådant våldskapital att de får igenom det mesta bara genom att säga vad de vill. De har makt bakom orden, folk vågar inte säga emot.

Men det är inte den typen av makt det handlar om här. Vad orden betyder är egentligen fullmakt. Jesus har fått fullmakt från Gud, han talar i hans ställe. Han behövde inte, som de skriftlärda, hela tiden hänvisa till skriften och belägga det som han säger utifrån skriftställen. När Jesus talade så gör han det på Guds eget mandat.

Den makt som kommer med Jesus ord är inte uppbackad av vapen. Den makt och myndighet som det handlar om här är när man *låter* sig fångas av orden. Vi blir inte överkörda, vi har alltid möjlighet att backa undan och hålla oss utanför ordens räckvidd. Men gör inte det: när du lyssnar så ta till sig orden och låt dem bli tvingande, låt dem få makt över dig så att Jesus blir grunden och Herre i ditt liv.